

AYKIRI OYUNCAKLAR

Annemle şakalaşırken zil çaldı. Gelen Burcu'ydu. Bir elinde büyükçe bir poşet, bir elinde bebeği vardı. Birlikte dışarı çıkıp evcilik oynayacaktık. Onu bekliyordum. Ben de bebeğimle poşetimi aldım. Çıkarken annem arkamızdan, geç kalmayın, diye seslendi.

O hep öyle yapar. Ne zaman dışarı çıkacak olsam geç kalma diye tembihler, dönünceye değin gözü yolda kalır. Ama dinleyen kim. Oyun şekerden, baldan daha tatlı, daha doyulmaz. Oyuna daldım mı unuturum.

Gökyüzü silinmiş cam gibi pırıl pırıldı. Mahallenin bütün çocukları dışarı atmıştı kendini. Saklambaç oynayanlar, top arkasında koşturanlar, kol kola dolaşanlar... Ortalık cıvılcıvıldı. Giriş kapısının yanındaki köşe evcilik oynama yerimizdi. Oradan başka yere gitmezdik.

Önce bir temizlik yaptık, sildik süpürdük. Sonra örtüyü açıp serdik. Plastik tabakları orta yere yerleştirdik. İçine bisküvileri koyduk. Daha sonra minderleri serip ayaklarımızı

uzatarak oturduk. Bebekleri kucaklarımıza alıp pışpışlamaya başladık. Burcu'nunki pembe giysili, sarı saçlı, benimki mavi giysili, kahverengi saçlıydı.

Anelik oyununa öyle dalmıştık ki kimseyi görmüyorduk. Yanımızda bitiveren ayak sesleriyle irkildik. Barış'la Serhat'tı. Kendilerini yere atmışlardı. Ellerinde makineli tüfekleri vardı. Başlarını mavi örtülerle deniz komandoları gibi bağlamışlardı. Gözleri tetikteydi. İkisi arasında kalmıştık. Bizi kalkan yapmışlardı. Yeni değildi bu. Kaç kez karşılaşmıştık benzeri durumla.

Silah denildi mi aklım yerinden oynar. Mantar tabancasını görmeye bile dayanmam. Erkek çocukların baş oyuncağı oyuncak silahlar oldu. Takımlar kurulup savaş oyunları oynanıyor. Bir sürü heveslisi türedi. Neredeyse oyuncak silahı olmayan erkek çocuk kalmadı. Ufacık çocuklar bile... Fırsatını buldular mı dışarı koşuyorlar. Gürültülerinden patırtılarından durulmuyor. Çevredeki çiçekleri çiğniyor, çimleri eziyorlar. Uyarıları dinlemiyorlar. Dinleseler de çabuk unutuyorlar. Kovalayacak biri çıkmadan dağılmıyorlar. En başta da Barış, Emre ve Serdar geliyordu. Barışla silah bir arada olur mu? Bu ada yakışır mı? Neye uğradığımızı şaşırılmıştık.

"Başka bir yer bulamadınız mı? Gidin başımızdan!" dedim öfkeyle.

Git deyince giderler mi hiç? Oyunun havasına kaptırmışlardı kendilerini. Oralı bile olmadılar.

"Siz gidin!" dedi Barış.

"Niye biz gidecekmiz?" dedi Burcu.

“Şunlara bak. Kocaman kız oldular hâlâ evcilik oynuyorlar,” dedi Serhat.

Annem de çok söyler bu sözü. Duymaya alışmışım.

“Oynarız oynamayız, size ne?” dedim.

“Bebekler de kucaklarına ne yakışıyor ama!” dedi Barış.

“Biz sizin evcilik oynamanıza karışıyor muyuz?” dedi Serhat.

Evcilik oyunuyla savaş oyunu bir tutulur muydu hiç? Öyle sinir ediciydi ki bakışları, gülüşleri.

“Hadi ordan! Siz kendinize bakın,” dedim.

Hakan da durmuş onlara bakıyordu. Çok seviyorum onu. Uslu mu uslu... Benimle aynı yaşta. O da onlara katılmak için can atıyordu; ama babasına söz dinletemiyordu. Bir tüfeği olsa bir an bile beklemezdi.

Dinlemediler. Bebeklerimizi çiğnemedikleri kaldı bir. İtiş kakış ellerinden zor kurtulduk.

Aslında ikisi de hoş arkadaş. Aynı sınıftayız. İkinci sınıfa gidiyoruz. Şamatalarından geçilmez. Şakalaşmalarımız hiç bitmez; ama bazen çekilmez olurlar. Bizi kızdırmadan duramazlar. Sonra da gönül almaya kalkarlar. Bazen biz de kaşınırız. İtişmesiz didişmesiz arkadaşlığın tadı mı olur? Değil mi yani?

Az sonra bir cayırta çöktü ortalığa. Cayırta dediysen ağızla çıkarılan makineli tüfek sesleri. Nasıl çıkarıyorlarsa o sesleri, sanırsınız ki gerçek bir çatışma var sokakta. Barış'ın takımı bir yanda, Emre'nin takımı bir yanda... Duvardan duvara atlamalar, yerlere yatmalar, başlarını kaldırıp bakmalar, ileri sıçramalar. Düşmeler, inlemeler, takırtılar... Havada uçuşan tüfekler. Tam bir savaş oyunu. Herkes rolünün peşinde.

Oyun gerçek çatışmaya dönüştü sonunda. Kafa göz birbirlerine girdiler. Olacağı buydu. Başka ne beklenirdi? Yönetici Kerim Amca, onları ne zaman görse önüne katıp kovalardı. Bunda biraz geç kalmıştı. Koşup yetişmese iş daha da büyüyecekti.

"Yine neler oluyor orada? Durun bakalım, durun!" diyerek araya girdi.

Kerim Amca iri yapılı, asık yüzlü biriydi. Çekinirdik ondan. Yaramazlar daha çok çekinir, gördüler mi kaçacak yer ararlardı. Sesini işitince yukarı kalkan eller havada kaldı, sus pus oldular. Kerim Amca iri bedeniyle önlerinde bir öyle dolandı, bir böyle.

"Bu kaçınıcı? Hep sizinle mi uğraşacağım? Şu halinize bakın. Bu yaptığınıza ne denir?" deyip hepsini de tepeden aşağı süzdü. Barış'ta kaldı. "Sen anlat bakalım."

Çıt yoktu. Az önceki savaşçılık oyunu oynayan onlar değildi sanki. Ne anlatabilirdi Barış? Tam da adamına sormuştu. Kavgayı Barış anlatacaktı. Onları izlerken bir gülme almıştı Burcu'yla beni. Kıkırdayışımızı Kerim Amca duymuştu. Dönüp baktı. Başka zaman olsa gülerdi, gülmedi. Yeniden savaş oyuncularına döndü.

“Elinizde bir daha bunları görürsem gözünüzün yaşına bakmam. Dağılın bakalım!”

Bizimkiler arkalarına bakarak dağıldılar.

Eve dönünce dedeme anlattım. “Demek öyle bıcıırım,” dedi yanağıma bir öpücük kondurarak.

Ben, dedemin bıcıryım. Hep bıcıırım diye sever. En güzel cilvelerimi o bana bıcıır derken yaparım. Kanatlanıp uçacağım gelir. Bir tepesine çıkmadığım kalır. Annem bizi izlerken öyle mutlu olur ki. Gözleri dolar. Ağlamamak için kendini zor tutar. Biliyorum nedenini. Boynuna sarıldım.

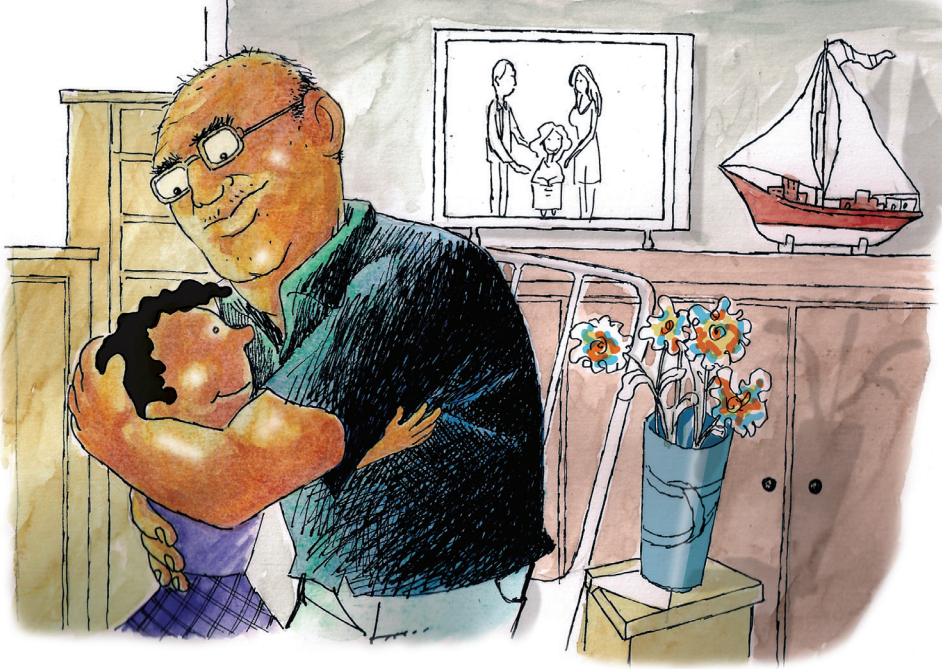
“Aynen öyle dedeciğim.”

Dedemin yüzü değişti.

“Her şey oyunla başlar, sonra gerçeğe dönüşür,” dedi iç çekerek. “Şimdi oyuncaklara alışan eller yarın gerçeklerini ister. Serüvenci duygularını tetikler. Barışı bozar. Araya ayrılıklar sokar. Vurdular kırdılar başlar. Nerede biteceği belli olmaz. İzi silinmeyecek yaralar açar. Bu yüzden az mı insan yitirdik? Az mı acı çektik? Ateş düştüğü yeri yakarmış. Baban da kurbanlardan biri değil mi? Unutabiliyor muyuz acısını? Başka oyuncaklar yok mu? Çocuklarımızı vurup kırmalardan uzak tutmak için işe buralardan başlamak gerekiyor. Anladın mı Özlem?”

Anlatırken karşısında büyük biri vardı sanki. Sesi titriyordu. Gözleri dolmuştu. Annemle benim de gözlerimiz dolmuştu.

Tontoş dedem. Dünya tatlısı dedem... Acılar anıtı. Annemin babası. Hiçbir acı babamın acısı kadar sarsmamış onu. Annem öyle diyor.

Dedem demez. İçi ağlasa bile yüzü güler. Güleç yüzlü dedem acısını yüreğine gömer. Yatağa düşse bile iyiyim, der. Bize çok düşkündür. Hiç yalnız bırakmaz. Başımızda dört döner. Yüksek şeker, yüksek tansiyon, migren ağrıları... Anneannemin ölümünden sonra sağlığı iyice bozuldu. Bir de onu yitirirsek ne yapar, ne ederiz? Ödümüz kopuyor. Üstüne titreyip duruyoruz.

Babam yok benim. Bir yanım eksik. Ben daha dünyaya gelmeden ölmüş. Askerliğini yaparken bir çatışmada şehit düşmüş. Baba kucağı nedir bilmiyorum. Onu fotoğraflarından tanıyorum. Son fotoğrafı askerdeyken çekilmiş. Evimizin başköşesinde asılı duruyor.

Sabah kalktığımda önce onu görüyor, günaydın diyorum. İyi geceler demeden yatmıyorum. Bununla kalmıyor,

alıp bağrına basıyor, öpüyor, kokluyorum. Konuşuyorum. Duyuyor sanki sesimi. Görüyor yüzümü. Gülüyor, ama ben gülmüyorum, gülemiyorum. Soluđum boğazımda düğümleniyor. Bazen anneme yakalanıyor, buruk bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Sevginin derinliğini annemde gördüm. Babamı yitireli dokuz yıl olmuş. Daha dünmüş gibi sıcak acısı. Hiç aklımdan çıkmadı. Ne zaman ondan söz açılrsa gözleri ıslanır. “Karıncayı bile incitmezdi,” der. Onu öyle gördükçe benim de gözlerim ıslanır.